

Miserend

Klotildliget:

Február 2-án, csütörtökön 17 órakor tartjuk Székesfehérváron a Szent Imre templomban a megszentelt élet napját. Erre szeretettel hívják és várják a szerzetesrendeket, a harmadrendeket és a lelkeségi mozgalmakat. Akik ezen részt szeretnének venni, kérem jelezzék nekem.

Február 2-án, első csütörtök lévén, a pilisjászfalui kápolnában 21 órától szentségi mádást tartunk.

január 29. vasárnap	9 óra
ünnepi szentmise	11 óra
családok miséje	20 óra
egyetemi mise	
<i>Szof 2,3;3,12-13</i>	
<i>1Kor 1,26-31</i>	
<i>Mt 5,1-12a</i>	
február 2. csütörtök	18 óra
február 4. szombat	18 óra
február 5. vasárnap	9 óra
ünnepi szentmise	11 óra
családok miséje	20 óra
egyetemi mise	
<i>Iz 58,7-10</i>	
<i>1Kor 2,1-5</i>	
<i>Mt 5,13-16</i>	

Pilisjászfalu:

február 5. vasárnap	17 óra
----------------------------	--------

Piliscsaba:

január 29. vasárnap	11 óra
ünnepi szentmise	
február 3. péntek	17 óra
február 4. szombat	17 óra
február 5. vasárnap	11 óra
ünnepi szentmise	

Imaszándékunk:

a keresztyénekek egységéért.

A
Klotildligeti
Római Katolikus
Egyházközség hírei

XIII. évf. 5. szám

2017. január 29.

Január 25-én a szentanya vezetésével közös esti dicsérettel zárták az ökumenikus imahetet a Rómában élő keresztyény felekezetek képviselői. A vesperás végén Ferenc pápa Gennádiosz metropolitával és David Moxon anglikán püspökkel együtt áldotta meg a hívőket.

Hagyjuk magunk mögött a múltat, és a mában kövessük Jézust!

A Jézussal való találkozás a Damaszkuszba vezető úton gyökeresen megváltoztatta Pál életét. Onnantól kezdve a létezés értelme többé nem abban áll számára, hogy a saját erejére hagyatkozva aggályosan betartsa a törvényt, hanem abban, hogy egész lényével Isten ingyenes és meg nem érdemelt szeretetéhez, a megfeszített és feltámadt Jézus Krisztushoz kapcsolódjon. Így ő ismeri az új életnek, a Lélek szerinti életnek a színre lépését, amelyben – a feltámadt Úr hatalma által – bocsánatot, bizalmat és vigaszt tapasztal meg. És Pál nem tudja önmagának megtartani ezt az újdonságot: a kegyelem arra indítja, hogy hirdesse a szeretet és a kiengesztelődés örömhírét, amelyet Isten teljes egészében felkínál Krisztusban az emberiségnek.

A népek apostola számára az ember

kiengesztelődése Istennel, melynek ő követe lett (vö. 2Kor 5,20), Krisztustól kapott adomány. Ez világosan megjelenik a Korintusiaknak írt második levél szövegében, amelyből idén a keresztyénekek egységéért tartott imahét témája származik: „Krisztus szeretete megbékélésre kényszerít minket” [2Kor 5,14–20]. „Krisztus szeretete”: nem a mi Krisztus iránti szeretetünkről, hanem Krisztus irántunk tanúsított szeretetéről van szó. Hasonlóképpen a megbékélés, melyre ösztönzést kapunk, nem egyszerűen a mi kezdeményezésünk, hanem elsődlegesen az a megbékélés, amelyet Isten ajánl fel nekünk Krisztusban. Mielőtt a hívők emberi erőfeszítése lenne a köztük lévő szakadások megszüntetésére, az Isten ingyenes ajándéka. Ennek az ajándéknak a hatására az ember, aki megbocsátást és szeretetet kapott, arra is meghívást kap, hogy

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
Megjelenik: minden vasárnap
2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Szilágyi Szabolcs
(30) 611-1296
px.sacerdos@gmail.com

Internet: www.piliscsabatemplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

hirdesse a kiengesztelődés evangéliumát szóban és tettben, s hogy kiengesztelődöttként éljen és kiengesztelődött életéről tegyen tanúságot.

Ebben a távlatban ma feltehetjük magunknak a kérdést: hogyan hirdessük a kiengesztelődésnek ezt az evangéliumát miután századokon át megosztottak voltunk? Maga Pál segít megtalálnunk a módját: hangsúlyozza, hogy a Krisztusban való kiengesztelődés nem mehet végbe áldozathozatal nélkül. Jézus életét áldozta, ő meghalt mindenkiért. Ugyanígy: a kiengesztelődés követéinek is az a feladata, hogy – az ő nevében – életüket adják, hogy többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki meghalt és feltámadt értük (vö. 2Kor 5,14–15). Miként Jézus tanítja: csak amikor elveszítjük életünket iránta való szeretetből, valójában akkor nyerjük el azt (vö. Lk 9,24). Ez az a forradalmi újdonság, amelyet Pál megélt, de ez a mindenkori keresztény forradalmi újdonság is: többé nem önmagunknak élni, nem saját érdekeinkért és énképünk fényesítésére, hanem Krisztus képére, őerte, az ő példáját követve, az ő szeretetével és az ő szeretetében.

Az Egyház számára, minden keresztény felekezet számára felhívás ez arra, hogy ne saját programjaira, számításaira, előnyeire alapozzon, hogy ne a pillanat lehetőségeiben és divatjaiban bízson, hanem úgy keresse a követendő utat, hogy mindig az Úr keresztjére tekint: ott van a mi életprogramunk. Felhívás ez arra is, hogy kilépjünk minden elkülönülésből, hogy legyöz-

zük az önmagunk körül forgás kísértését, amely meggátolja annak felismerését, amit a Szentlélek saját házunk táján kívül művel. A keresztények közötti hiteles kiengesztelődés akkor tud megvalósulni, amikor el tudjuk ismerni egymás ajándékait, és képesek leszünk, alázatosan és tanulékonyan, tanulni egymástól – tanulni egymástól! – anélkül, hogy azt várnánk, hogy a többiek legyenek azok, akik először tanulnak tőlünk.

Ha ezt a Krisztusért vállalt önmagunknak való meghalást éljük, akkor régi életmódunk a múlthoz tapad, és – miként Szent Pállal történt – új lét- és közösségformába lépünk. Elmondhatnánk Pállal: „A korábbi dolgok elmúltak” [2Kor 5,17]. A visszatekintés segítségünkre van, és mindig is szükséges, hogy megtisztítsuk emlékezetünket, de a leragadás a múltnál, a megállás az elszenvedett sérelmekre és tettekre való emlékezésnél, és a pusztán emberi kategóriákkal ítéelés megbéníthat, és megakadályozhat minket abban, hogy a jelenben éljünk.

Isten szava bátorít minket, hogy erőt merítsünk a múltból, és emlékezzünk arra a jóra, amit az Úrtól kaptunk, ugyanakkor azt is kéri tőlünk, hogy hagyjuk magunk mögött a múltat, hogy a mában kövessük Jézust és új életet éljünk őbenne. Hagyjuk, hogy ő vezessen minket, aki újjáteremt mindent (vö. Jel 21,5), ő irányítson minket egy új jövő felé, mely nyitott a soha meg nem csalo reményre, olyan jövő felé, amelyben legyőzhetjük a megosztottságokat, a szeretetben megújult hívők pedig telje-

sen és láthatóan egységben lesznek. Miközben az egység útján járunk, idén főként a protestáns reformáció ötszázadik évfordulójára emlékezünk. Jelentős eredmény az a tény, hogy ma katolikusok és evangélikusok együtt emlékezhetnek egy olyan eseményre, amely megosztotta a keresztényeket, és hogy ezt reménykedve tehetik, Jézusra és az ő kiengesztelődést hozó művére helyezve a hangsúlyt. Ezt Istennek és annak az imának köszönhetően értük el, amely a kölcsönös elismerés és az ökumenikus párbeszéd elmúlt ötven évét kísérte.

Miközben kérjük Istentől a vele való és az egymás közti kiengesztelődés ajándékát, testvéri szeretettel köszöntöm Gennádiosz metropolita őeminentiáját, az ökumenikus pátriárka képviselőjét, David Moxon őkegyelmét, a canterburyi érsek személyes római képviselőjét, valamint az itt egybegyűlt különböző egyházak és egyházi közösségek összes képviselőjét. Különösen is örömmre szolgál, hogy üdvözölhetem a Katolikus Egyház és a keleti ortodox egyházak közötti teológiai párbeszéd egyes bizottságának tagjait, akiknek gyümölcsöző munkát kívánok az ezekben a napokban tartott plenáris ülésekre. Köszöntöm az Ecumenical Institute of Bossey diákjait is – rendkívül jókedvűek, láttam őket ma délelőtt –, akik azért jöttek Rómába, hogy elmélyítsék ismereteiket a Katoli-

kus Egyházzal, és köszöntöm azokat az ortodox és keleti ortodox fiatalokat is, akik Rómában tanulnak a keleti egyházzal való kulturális együttműködés bizottságának tanulmányi ösztöndíjával. E bizottság a keresztények egységének előmozdításáért felelős pápai tanács mellett működik. Szeretném kifejezni megbecsülésemet és hálámat e dikasztérium vezetőinek és minden munkatársának.

Kedves testvéreim, imánk a keresztények egységéért részesedés abból az imából, amellyel kínszenvedése előtt Jézus fordult az Atyához, „hogy mindnyájan egyek legyenek” [Jn 17,21]. Sose fáradjunk bele abba, hogy kérjük Istentől ezt az ajándékot! Várjuk türelmesen és bizalommal, hogy az Atya megadja minden hívőnek a teljes és látható közösség ajándékát, és haladjunk tovább utunkon, a kiengesztelődés és a párbeszéd útján, bátorságot merítve azoknak a testvéreinknek és nővéreinknek hős tanúságtételéből, akik tegnap és ma együtt szenvednek Jézus nevéért! Használjunk ki minden lehetőséget, amelyet a Gondviselés nyújt, hogy együtt imádkozzunk, együtt hirdessük az evangéliumot, együtt szeressük és szolgáljuk az embereket, köztük is elsősorban a legszegényebbeket és a legelhanyagoltabbakat!

forrás: Vatikáni Rádió